

Arrest

nr. 108 893 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MENS loco advocaat H. VAN DEN BERGHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig van het dorp Khoja Laqan in de provincie Kabul, district Paghman. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. Bij aankomst in België verklaarde u zich minderjarig. U verklaart dat u ongeveer zes of zeven jaar oud was toen u uw beide ouders verloor bij een bomaanslag op jullie huis. Sindsdien werd u opgevangen in het huis van uw oom, waar u ongeveer vier tot vijf jaar heeft verbleven. Vervolgens, in 2006, bracht uw oom u naar de ‘madrassa’, Jame Banuria Islamy, in Haripur, regio Peshawar. Daar verbleef u tot 2011. U kreeg er nooit bezoek of goederen van familieleden. Met uw tante die in Peshawar (Pakistan) woont, had u evenmin contact. In 2009 heeft u de leraars van de madrassa (Qari’s) overtuigd om u naar huis te laten gaan voor Eid (religieus feest). In Paghman aangekomen vertelde u uw oom dat u niet wilde teruggaan naar de madrassa omdat er geruchten waren dat er jongens verdwenen. Uw oom reageerde

boos en zei dat u dit vertelde om niet te moeten studeren. Na een maand bracht uw oom u terug naar de madrassa. Daar waren de leiding en uw leraars heel erg boos, omdat u leugens zou hebben verteld aan uw oom. U werd geslagen, strenger behandeld en in de gaten gehouden. Naast de religieuze lessen kreeg u ook fysieke trainingen. De leraars noemden het 'sportlessen', maar voor u was het duidelijk een training voor het voeren van de 'Jihad'. U dacht enkel aan het geschikte moment om te ontsnappen. Dat moment kwam er in 2011. U werd samen met een andere Afghaanse jongen en een Pakistaanse jongen uit de Punjab meegenomen door twee Qari's. In Peshawar zijn jullie gestopt om iets te eten in een restaurantje. Van die gelegenheid heeft u gebruik gemaakt om te vluchten. U belde uw neef Khalid, die u kwam ophalen. Vervolgens verbleef u bij uw tante. Na twee weken kwam er een boze telefoon van uw oom, die zei dat u terug moest gaan naar de madrassa. U verbleef nog drie maanden bij uw tante. In die periode volgde u een cursus Engels. Omdat u vreesde dat u zou worden gezocht door de mensen van de madrassa, besloot uw tante u te helpen met uw vlucht naar het buitenland. U verliet Peshawar in februari 2012 en was ongeveer vier en een halve maand onderweg via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België waar u op 28 juni 2012 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. Immers, u heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed.

Ten eerste kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de duur van uw verblijf in de madrassa. Immers, de verschillende feiten van uw relaas geplaatst in een tijds kader, op basis van uw diverse verklaringen en leeftijd, vertoont dermate incoherenties dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot drie maanden voor uw vertrek in de door u genoemde madrassa heeft verbleven.

Zo zegt u aanvankelijk dat u van 2006 tot 2011 in de madrassa heeft verbleven (gehoorverslag CGVS p.3). U was in ieder geval nog een jong kind. Zo zei uw oom dat "toen u in de madrassa was, u elf jaar was" (gehoorverslag CGVS p.2). U verklaarde twee keer dat u ongeveer zes of zeven jaar oud was toen uw ouders omkwamen en u door uw oom werd opgevangen (gehoorverslag CGVS p.2 en p.8) en tevens verklaarde u dat u ongeveer vier tot vijf jaar bij uw oom verbleef voor uw intrede in de madrassa (gehoorverslag CGVS p.8). Dit bevestigt uw eerdere verklaring dat u ongeveer elf jaar was, toen u naar de madrassa ging, of ruim bepaald tussen tien en twaalf jaar. Als we daar de duur van uw verblijf, zijnde vijf jaar, bijtellen dan komen we op een leeftijd van ongeveer zestien-zeventien jaar waarop u de madrassa zou hebben verlaten. U beweert dat u de madrassa in 2011 verliet.

Echter uit het medisch onderzoek dd. 02 juli 2012, in verband met de bepaling van uw leeftijd in het kader van de "Voogdij voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen", blijkt dat u zeker ouder bent dan achttien jaar, waarbij 26,8 jaar als een minimum wordt beschouwd (zie document Dienst Voogdij toegevoegd aan het administratieve dossier).

Hieruit volgt dat uw leeftijd niet overeenkomt met het bovenstaande geschetste tijdsverloop. U hiermee een eerste maal geconfronteerd (gehoorverslag CGVS p.5), strijdt u ten zeerste af dat u 26 jaar of ouder zou zijn (gehoorverslag CGVS p.5). U stelt dat u tussen de achttien en de tweeëntwintig jaar oud bent. Zelfs indien we de meest gunstige afwijking nemen en ervan uitgaan dat u tweeëntwintig zou zijn, dan nog is er een leemte van ongeveer vier tot vijf jaar. Wat er ook van zij, het medisch onderzoek wees uit dat u minimum 26, 8 jaar bent. U brengt geen enkel materieel bewijs aan dat deze medische conclusie onjuist zou zijn. U vervolgens een tweede keer de kans gegeven om de tijdsduur en de beweerd periode van verblijf én leeftijd in de madrassa te bevestigen en/of te corrigeren (gehoorverslag CGVS p.8), blijft u bij uw bewering dat u "na uw vlucht, i.e. einde 2011, maar drie maanden bij uw tante heeft verbleven". Op de directe vraag of u in de tussenliggende periode dan ergens anders heeft verbleven - wat eventueel het tijdsverschil zou kunnen verklaren -, komt er geen antwoord.

Dan weer verklaart u dat u in 2009 geprobeerd heeft te vluchten, dat u vervolgens nog zeven of acht maanden in de madrassa was, alvorens u naar uw tante vluchtte, waar u dan drie maanden verbleef. U erop gewezen dat er tussen 2009 en 2011 geen zeven of acht maanden zitten maar wel een veel groter tijdsbestek, zegt u dat het einde 2009 was toen uw oom u na uw ontsnapingsperiode terugbracht (gehoorverslag CGVS p.5). Echter in dat geval zou u in 2010 naar uw tante zijn gevlucht, wat dus weer niet overeen komt met de rest van uw verklaringen.

Uit het bovenstaande blijkt dat er nauwelijks nog geloof kan worden gehecht aan uw langdurig verblijf in een madrassa in Pakistan tussen 2006 en 2011.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat de manier waarop u, einde 2011, zou zijn ontsnapt, weinig overtuigend is (gehoorverslag CGVS p.5-6). Allereerst heeft u geen enkel idee waarom u, samen

met een Afghaanse jongen en een Punjabi-jongen door twee u niet bekende Qari's werd meegenomen, maar dat "jullie voorbereid moesten zijn". Het is behoorlijk bizar dat indien jullie zouden worden ingezet voor een aanslag of wat dan ook - u suggereert slechts iets zonder daar concrete details over aan te brengen -, dat jullie dan gewoon en doodleuk op restaurant gaan om iets te eten, alsof het een plezieruitstap betrof. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u niet over een minimum aan informatie zou beschikken indien men van plan was u en de twee anderen in te schakelen voor een actie, van welke aard dan ook. Hierbij dient opnieuw in rekening te worden genomen dat u geen minderjarige was toen u de madrassa verliet in 2011, waardoor de kans op het "willoos inzetten van een geïndoctrineerde jongere" niet plausibel is.

Wat er ook van zij, u heeft geen enkele bedreiging, noch reactie gekregen vanwege de madrassa op het feit dat u bent weggelopen. Ze hadden wel uw oom op de hoogte gesteld, wat als logisch mag worden beschouwd. Indien er werkelijk bedreigingen en/of represailles te verwachten waren, dan hadden ze daar toch alle gelegenheid toe, gezien het feit dat u nog drie maanden bij uw tante zou hebben verbleven. Hoewel u eerst stelde dat u thuis bleef uit angst, dient toch te worden opgemerkt dat u in een school een cursus Engelse les volgde en u dus in de openbaarheid trad. Bovendien hadden ze via uw oom gemakkelijk achter uw verblijfplaats kunnen komen, temeer omdat uw oom van mening was dat u moest terugkeren naar de madrassa en uw leraars dus gelijk gaf. Uit uw verklaringen blijkt dat enkel uw oom boos heeft gereageerd, twee weken na uw "ontsnapping", de school daarentegen niet. In de daaropvolgende twee maanden en een half is er niets gebeurd dat laat vermoeden dat u een gegronde vrees zou moeten koesteren, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS p.7). Van enige represaille vanuit de madrassa was er geen sprake. U stelt dat de mensen van de madrassa zeker achter u zullen komen "omdat u hun geheimen kende, namelijk dat ze training gaven". Echter, dit is een minimaal argument, aangezien er kan worden verondersteld dat de Pakistaanse overheid voldoende weet heeft van het bestaan van dergelijke "problematische madrassa's". Bovendien verklaart u dat in de madrassa waar u was, de politie regelmatig controle deed, en dat de school evenmin eerder te maken kreeg met maatregelen vanwege de Pakistaanse overheid (gehoorverslag CGVS p.7). Dat het feit dat u bent weggelopen hierin dan een bepalende rol zou kunnen spelen en bepaalde geheimen zou 'onhullen', houdt geen steek.

U brengt onvoldoende elementen aan om de onmogelijkheid van een verder verblijf bij uw tante in Peshawar, Hayatabad, te beargumenteren. Evenmin, aangezien uw vluchtrelaas onvoldoende geloofwaardig wordt geacht, maakt u niet aannemelijk bij uw terugkeer naar Paghman of desgevallend, naar de stad Kabul, in Afghanistan een risico te lopen op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, het land waarvan u nog steeds de nationaliteit bezit, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009, met uitzondering van de districten Sorobi, Musayi en Char Asiab. Voor het district Paghman werden er in 2011 geen gewelddadig incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid

van politie en buitenlandse troepen in de regio. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, reisweg en/of vluchtrelaas te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan alsook een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift een kopie bij van zijn taskara (stuk 6) alsook een aantal rapporten over de situatie in Afghanistan (stukken 3 tot en met 5).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen om redenen dat (i) verzoeker gelogen had over zijn leeftijd, (ii) verzoekers verklaringen niet strookten met het door hem geschetste tijdsverloop, (iii) verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping uit de madrassa in 2011 niet overtuigden, (iv) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vervolging moet vrezen aangezien hij noch door zijn oom, noch door de medewerkers van de madrassa bedreigd is geworden omdat hij daar is weggelopen, (v) verzoekers houding niet strookt met zijn voorgehouden vrees voor vervolging gezien hij

bij zijn tante in de openbaarheid trad door het volgen van een cursus Engels en (vi) verzoeker gedurende de drie maanden na zijn ontsnapping geen enkel probleem heeft ondervonden.

De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker neergelegde taskara geen afbreuk doet aan de vaststelling uit de bestreden beslissing met betrekking tot de bedrieglijke verklaringen over zijn leeftijd. Uit het medisch onderzoek van 2 juli 2012 in verband met de bepaling van verzoekers leeftijd in het kader van de "Voogdij voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen", toegevoegd aan het administratief dossier, bleek immers dat verzoeker zeker ouder is dan achttien jaar, waarbij 26,8 jaar als een minimum wordt beschouwd.

Nog daargelaten de vaststelling dat de bijgebrachte taskara slechts een fotokopie is waaraan omwille van het manipuleerbare karakter van fotokopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat zowel in Afghanistan als in Pakistan allerlei identiteits- en andere documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen bekomen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Verzoeker brengt derhalve geen enkel materieel bewijs aan dat de medische conclusie met betrekking tot zijn leeftijd onjuist zou zijn. Dienvolgens kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker een poging heeft ondernomen de Belgische overheden op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststelling hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het gehele asielrelaas.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn verblijf in de madrassa. Zo blijkt verzoeker aanvankelijk te hebben verklaard dat hij van 2006 tot 2011 in de madrassa verbleven had en dat hij na zijn vlucht eind 2011 nog drie maanden bij zijn tante zou verbleven hebben (gehoorverslag, 3 en 8). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij in 2009 een poging had ondernomen om te vluchten, dat hij vervolgens zeven of acht maanden in de madrassa verbleef alvorens naar zijn tante te vluchten waar hij drie maanden verbleef. Toen men hem bij het Commissariaat-generaal erop wees dat er tussen 2009 en 2011 geen zeven of acht maanden zit maar een veel langere periode kwam verzoeker niet veel verder dan te stellen dat hij eind 2009 door zijn oom werd teruggebracht naar de madrassa. In dat geval zou verzoeker reeds in 2010 naar zijn tante gevlucht zijn, wat dan weer niet strookt met zijn bewering tot in het najaar van 2011 in de madrassa te hebben verbleven. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de vastgestelde incoherentie in het door hem geschetste tijdsverloop te verklaren. Deze vaststelling blijft derhalve onverminderd overeind. Er kan dienvolgens geen geloof worden gehecht aan verzoekers langdurig verblijf in de madrassa.

Hoe dan ook, zelfs indien er nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in de madrassa, *quod non*, dan nog blijkt niet dat verzoeker, nadat hij uit de madrassa was weggelopen, om deze reden bedreigingen of represailles heeft ondervonden vanwege zijn oom of vanuit de madrassa. Verzoeker heeft immers probleemloos een cursus Engelse les kunnen volgen waardoor hij wel degelijk in de openbaarheid trad. Uit verzoekers verklaringen blijkt enkel dat zijn oom boos heeft gereageerd twee weken na zijn ontsnapping; vanwege de school daarentegen heeft hij niets vernomen. In de daarop volgende twee maanden en een half is er niets gebeurd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees zou moeten koesteren zoals hij ten onrechte beweert.

Om deze reden kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet citeert verzoeker uit diverse persberichten, ook brengt hij een aantal rapporten (stukken 3 tot en met 5) bij om aan te tonen dat hij zich - als alleenstaande jongeman - niet kan vestigen in Kabul.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waarbij tal van gezaghebbende bronnen werden geconsulteerd blijkt vooreerst dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul erg beperkt is en dat er redelijkerwijze kan worden besloten dat er voor burgers op dit ogenblik in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde informatie vermag geen licht te werpen op de gedane appreciatie.

Waar verzoeker stelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarde om in aanmerking te komen voor een redelijk vestigingsalternatief in Kabul daar hij er niet kan terugvallen op een familiaal of sociaal netwerk merkt de Raad op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak overigens op de recentste richtlijn van het UNHCR (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Nu verzoeker bovendien uitdrukkelijk verklaarde naar school te zijn geweest en een cursus Engels te hebben gevolgd en hij eveneens voldoende zelfstandig en initiatiefrijk blijkt te zijn om naar Europa te reizen en er zich in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen kon de commissaris-generaal met recht besluiten dat verzoeker derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet beschikt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER